

KIEZELS

Ze waren naar zee gegaan, de dag nadat ze voor het eerst hadden gevreeën. Zij wist van een feest waar de hele nacht muziek werd gedraaid, ze wilde gaan dansen, haar vriendinnen hadden hun hoofd geschud en ze waren met z'n allen daar gebleven in dezelfde bar als altijd, met dezelfde mensen als altijd.

Het was niet zoiets als een donderslag bij heldere hemel, of een vonk die overslaat, ze stonden allebei buiten, op de parkeerplaats, ze werden verlicht door een blauwig, knipperend neonbord en ze keken elkaar aan; zij zei hoi en hij bleef even onbeweeglijk staan onder die sterreloze hemel, toen antwoordde hij: zal ik je naar huis brengen?

Davide herinnerde zich niet waarover ze het hadden gehad langs de verlaten wegen van die nacht, hij herinner-

de zich geen geluiden of geuren, hij herinnerde zich niet of ze iemand waren tegengekomen, maar hij herinnerde zich wel de glimlach van Anela voor de deur van haar appartementencomplex, de klank van haar stem toen ze had gevraagd: kom je mee naar boven?

Er lag een foulard met etnische patronen over de bank, het deed Afrikaans aan, ze had een ouderwetse beeldbuis-tv waar allemaal strepen opgedroogd kaarsvet op zaten. De ramen stonden open, er kwam een klein briesje binnen, een licht zoetige geur, alsof iemand net een taart had gebakken, er was geen oven, er stond vuile vaat in de gootsteen.

Sorry, had ze gezegd, als ik had geweten dat je mee zou komen had ik wel de afwas gedaan.

Maakt niks uit, had hij gezegd terwijl hij op de bank ging zitten en de kussens achter zijn rug vandaan haalde.

Anela leek gegeneerd terwijl ze een paar biertjes uit de kleine koelkast had gepakt en was gaan zitten op een van de stoelen aan de ronde tafel bij de keuken. Ze had de lampjes van de afzuigkap aangedaan, die de kamer verlichtten samen met de kaarsen. Davide was opgewonden, hij was bang dat zij dat dwars door zijn korte broek zou kunnen zien.

Als je wilt, mag je je slippers wel uitdoen.

Dank je, antwoordde hij. Het leek hem een onzinnige toestemming.

De koele vloer voelde fijn aan zijn blote voeten, hij had het warm; zij leek nu op haar gemak. Ze dronken het bier

zonder iets te zeggen, het besef dat ze daar waren met een reden vulde de ruimte, iemand zou de eerste stap moeten zetten.

We zijn een stelletje sukkels, had zij gezegd terwijl ze haar blik liet zakken naar Davides blote voeten.

Misschien had hij geglimlacht, heel zeker had hij aan zijn wang gevoeld, zijn baard. Anela was opgestaan en boven op hem komen zitten, ze pakte zijn gezicht tussen haar handen en begon hem te kussen, te bewegen op zijn erectie. Dat had Davide niet verwacht. Zij had een hand uitgestoken naar zijn knopen en ze losgemaakt, ze had zijn pik in haar hand gepakt en die onder haar paarse jurk geleid, hij had haar warmte gevoeld en een geluidje gemaakt, toen had hij sorry gezegd. Zij was hem blijven kussen zonder iets te zeggen, ze was opgestaan, ze was naar de badkamer gelopen en hij was van de bank opgestaan om de gulp van zijn korte broek weer dicht te maken, hij was gaan zitten en had de laatste slok bier opgedronken terwijl hij door het raam naar buiten keek. Er stonden mooie blauwe bloemen op de vensterbank.

Toen ze was teruggekomen droeg ze alleen maar een slipje en een hemdje, ze glimlachte nog steeds. Davide keek naar haar, toen sloeg hij zijn blik neer op het lege flesje in zijn hand. Ze hadden afscheid genomen zonder zelfs maar een kus, hij was de trap af gegaan, was naar huis gelopen. Hij woonde buiten het dorp, boven zijn voetstappen werd de hemel donkerder naarmate hij zich verder verwijderde van de dorpskern van Fabbrico, en die

duisternis vulde zich met sterren. Hij had de kikkers horen kwaken in de sloot, hij had de Grote Beer gezien en andere constellaties, of in elk geval had hij het idee dat het constellaties waren, het waren sterren die waren gerangschikt op een manier die niet toevallig kon zijn en terwijl hij ernaar keek dacht hij: dat moet een constellatie zijn. Thuis had hij zich uitgetkleed en niet gedoucht, hij was zo in bed gaan liggen, terwijl de muggen de slaapkamer vulden, Anela's geur nog in zijn mond en zijn neusgaten, hij voelde haar kussen nog, en wist zeker dat het hierbij zou blijven.

De dag erna was het zaterdag, hij was laat wakker geworden, het was al heel warm, hij was bezweet wakker geworden en had zijn hand uitgestoken naar zijn telefoon om te kijken hoe laat het was. Er was een sms: *Neem me mee naar zee.*

Hij was overeind gaan zitten, had met zijn handen over zijn gezicht gewreven en weer op zijn telefoon gekeken: *Neem me mee naar zee.* Hij was uit bed gestapt, had de luiken dichtgedaan, zijn moeder zei altijd dat je de luiken dicht moest houden omdat anders de warmte binnenkwam, hij had de kast opengedaan en had een zwembroek gezocht onder zijn kleren. Zijn mobiel klonk opnieuw, hij had opgenomen, nee, vandaag ben ik er niet. Nee. Dat gaat je niks aan, waarom wil je dat weten, nee, kom op, zit niet zo te... ja, oké, ik heb met een meisje afgesproken, nou ophouden, ik vertel het je wel als ik terug-

kom, ja, goed dan, zij ja. Ik zeg toch dat zij het is, ja, zij is het wel, nou, dan geloof je het maar niet. Kom op, Valerio, ik moet gaan, tot later.

Davide was groot en stevig. Hij keek in de badkamer-spiegel, ineens voelde hij een nieuw besef in zijn buik, hij moest op de groezelige badrand gaan zitten, hij zei bij zichzelf goddomme, ik kan haar hier nooit mee naartoe nemen, ik moet eerst poetsen. Hij trok zijn zwembroek aan en een blauw overhemd, hij keek opnieuw in de spiegel en wat hij zag beviel hem, wat hem vervulde van schaamte. Hij was de trap af gelopen om zijn slippers te zoeken in de woonkamer, zijn telefoon klonk opnieuw, weer een sms: *Als je je slippers zoekt, die liggen hier, ik snap niet hoe je gisteravond thuis bent gekomen, hopelijk alles goed.*

Hij keek naar zijn voeten, ze waren pikzwart, hij ging ze wassen en schreef haar terug: *Ik pik je over tien minuten op.*

Anela droeg een gele jurk met een diep decolleté, je zag haar bikini eronder, zwart met getekende kersen erop, ze droeg een paar aan elkaar gebonden sandaaltjes om haar hals, ze had een rugzak om, en in haar hand zijn slippers.

Hij had willen zeggen dat hij verrast was geweest door die sms van haar, maar hij zei alleen maar hoi. Zij gaf geen antwoord, ze stapte in de auto, ging zitten en legde haar voeten op het dashboard, nadat ze de rugzak op de achterbank had gegooid.

Waar neem je me mee naartoe?

De zee is wel ver, antwoordde Davide.

Anela keek door het vuile raam van de Volvo stationwagen.

Vooruit dan maar, zei hij.

Zij glimlachte achter haar zonnebril en bond haar haren in een knotje, snel en achteloos, ze draaide het raampje open en leunde met haar hoofd tegen het portier. Onderweg was de lucht die door de open raampjes binnenkwam oorverdovend, ze hadden geprobeerd om te praten maar merkten dat ze zaten te schreeuwen, en toen hadden ze het opgegeven. De hemel was een blauwe spiegel en ze hadden last van de zon; af en toe keken ze naar elkaar, om beurten, Davide keek naar Anela die keek hoe het landschap veranderde in heuvels, het asfalt schitterde en de vrachtwagens hielden wat over. Ze waren van de snelweg afgegaan en toen dachten ze allebei: eindelijk. Links van hen had je de zee, en slingerende wegen die omhoogvoerden over bergen die ze niet gewend waren. De lucht was koeler geworden en de bomen hielden hen in de schaduw. Op een gegeven moment had zij gevraagd of hij wat rustiger kon rijden, hij had teruggeschakeld en er was zwarte rook uit de knalpijp van de Volvo gekomen. Ze dachten dat ze nooit zouden aankomen, ze volgden borden die verkeerde afstanden aangaven, bloeiende struiken markeerden diepe rotskloven en smalle haarspeldbochten. Na de zoveelste bocht was plotseling het dorp opgedoken, de zon die op de zee weerkaatste had hen bijna verblind.

Daar zijn we dan, zei Davide, en Anela glimlachte en legde een hand op zijn been. Ze zette haar zonnebril bo-

ven op haar hoofd en hij keek naar haar, hij was gestopt op de nieuwe parkeerplaats tussen rijen campers. Hier was vroeger een voetbalveld, zei hij, en zij vroeg of hij er al vaker was geweest; hij vertelde dat hij hier als kind altijd kwam, ik kwam hier altijd met mijn ouders, zei hij, totdat mijn vader doodging.

Ze waren een tijdje stil, Davide had het kaartje gepakt en had het op het dashboard gelegd, Anela wachtte op hem met haar armen over elkaar geslagen en de rugzak om. Ze liepen over de boulevard, de zee was vlak en blauw, er lagen kleine bootjes en grotere boten voor anker in open zee, op het strand waren veel parasols dichtgeklapt, er waren maar weinig mensen aan het zwemmen.

Ik heb zin in een ijsje, zei Anela.

Ja, kom mee, zei hij.

Ze liepen langzaam door, zigzaggend tussen jongelui met hinderlijke rugzakken en verbrande armen, mannen met bandana's en bejaarde vrouwen met angstige schoothondjes. Ze waren door de tunnel gegaan die het dorp in tweeën deelde, hier het nieuwe gedeelte, daar het oude gedeelte, en Anela huiverde. Davide had het liefst zijn arm om haar heen geslagen.

Het plein was zoals hij het zich herinnerde, ook de kiosk met de luchtbedden buiten, het leken nog dezelfde luchtbedden als toen hij vier was. De ijssalon was er niet meer, in plaats daarvan was er een bar, zo'n chique. Op het terras zaten toeristen vers fruit en rauwe vis te eten van kleurige borden; hij was blijven staan voor de etalage en

het uithangbord, Anela had een hand op zijn bezwete rug gelegd, hij had zich omgedraaid en in haar blauwe ogen gekeken terwijl ze zijn gezicht tussen haar handen pakte en hem kuste, een lange, lieve kus, haar zonnebril was gevallen, ze wachtte even voor ze zich bukte om hem op te rapen.

Ze bestelde een hoorntje met aardbei en citroen, precies wat hij als kind altijd nam, maar dat had hij niet gezegd. Hij was op dat bankje blijven zitten terwijl zij vergeefs probeerde de warmte te vlug af te zijn en er een druppel op haar gele jurk viel. Kut, had ze gezegd, en ze moesten allebei lachen.

Hand in hand waren ze naar het vrije strand gelopen terwijl ze langs oude mannen uit het dorp kwamen die jeu-de-boulden en langs Duitse toeristen die schaaldieren uitzogen bij het restaurant, er was een luid fluitende trein voorbijgekomen. Een grote rots maakte schaduw en er waren weinig mensen, ze hadden hun handdoeken op die fijne steentjes gelegd die net zand leken. Davide had zijn overhemd uitgedaan en Anela haar jurk, ze hadden naar elkaar gekeken.

Hij had heel veel zin om haar weer te kussen, zij rende over dat kiezelstrand en dook in het water terwijl hij nog stond te kijken naar die zee die hij zich niet zo herinnerde. Toen ze weer boven kwam veegde Anela de haren uit haar gezicht en wenkte hem, hij liep langzaam, zijn voeten brandden op de kiezels, ze had hem ongeduldig geroepen, kom, schiet op, het is heerlijk.

Het water was koud, hij liep er tot zijn scheenbenen in en bukte zich om zijn handen nat te maken, hij rilde, hij wreef over zijn armen, zijn buik, met zijn ogen steeds op haar gericht terwijl ze op haar rug dreef; de zon weerkaatste op haar huid, haar gezicht, op haar haren die uitwaaierden, dobberend op het transparante water, op haar tenen die eruit staken. Davide keek naar een kind dat een zandkasteel bouwde met een rood schepje, hij dook in het water en was in een paar slagen bij haar, het was meteen diep. Anela sloeg haar dijnen om zijn heupen, hij ging kopje-onder, toen hij bovenkwam kuste ze hem weer, een kleine, snelle kus.

Zullen we naar de boei zwemmen? vroeg ze.

Hij zei ja, ze waren rustig gaan zwemmen, zij met de borstcrawl, met haar armen keurig gestrekt en haar voeten peddelend voor zijn neus, Davide op z'n hondjes, af en toe stak hij zijn hoofd onder water en kwam dan weer boven, proestend en verblind door de zon die op de berg rechts van hen leek te steunen. Ze bleven een paar minuten drijven, kijkend naar de hemel, het leek of er niets te zeggen was, toen vroeg hij: zullen we teruggaan?

Zij zei dat het juist zo heerlijk was daar, hij had jawel geantwoord, en toen had hij erbij gezegd dat hij zich sinds hij *Jaws* had gezien niet op zijn gemak voelde in diepe wateren; zij lachte hem uit en begon naar de kant te zwemmen.

Ze hadden een paar biertjes gedronken bij de bar boven het strand, voetjevrijend onder het bloedhete meta-

len tafeltje, het opdrogende zout kriebelend op hun huid. Ze gingen nog een keer zwemmen en bleven dobberen waar ze nog konden staan, ze lieten zich wiegen door de zachte, lichte golven, ze hadden nog wat biertjes gedronken. Je bent geen kletskaus, zei Anela, en Davide antwoordde dat hij dat niet was, nee. Hij wees naar de rotsen tegenover de strandjes met parasols en zei: kijk daar, een haaienvin; ze keek en hij spetterde haar nat, ze lachten. Davide was verbluft dat die lach voor hem was en ging nog een biertje drinken bij de bar daarboven. Wankelend kwam hij terug, ze bleven weer stil kijken naar de deinende boten die verderop voor anker lagen. Ze waren op hun handdoeken gaan liggen en lieten zich opdrogen terwijl ze elkaar kusten en streelden, je ruikt lekker, had zij gezegd en hij had haar geen complimentjes gemaakt, hij wreef met zijn neus over haar buik die zoutig smaakte. Intussen begon de zon onder te gaan achter de berg, en stak de wind op; terwijl ze zich weer aankleedden had Anela gevraagd: moeten we per se terug?

Ze hadden een overnachting geregeld in een hotel met één ster, de kamer was klein en het matras piepte, er hing een geur van zand en stof en aan de muren niet eens een schilderij, alleen een raam dat uitkeek op een rommelige tuin die geurde naar citroen.

Ze hadden samen gedoucht en de vloer blank gezet; ze vreeën in de badkuip en daarna nog eens op het bed; na afloop kuste ze hem en Davide zei: ik had niet gedacht dat ik nog iets van je zou horen, zij vroeg wat hij had gezegd, en hij zei: niks.

Anela streefde hem en ze waren in slaap gevallen zonder dat ze hadden gegeten. Toen ze hun ogen weer opendeden kusten ze elkaar opnieuw, ze waren naakt en buiten was het donker, het oranje van een straatlantaarn verlichtte de kamer en hun voeten onder op het bed. Zij vroeg of hij honger had, hij zei nee, ze hadden weer gevreeën en vielen toen weer in slaap. 's Ochtends werden ze wakker, Anela's maag rommelde, hij keek haar bevreemd aan, zij zei dat hij haar niet moest plagen, ik heb geen scheet gelaten, zei ze; hij spreidde zijn handen en zij beet hem.

Ze zaten glimlachend aan het ontbijt, Anela gaf hem een stuk focaccia, Davide had best een biertje gewild, hij bestelde een vruchtensap, ze schrokken toen er een meeuw op hun tafeltje landde; de zon deed de olie van de focaccia op Anela's lippen glinsteren en Davide had zich naar haar toe willen buigen om het eraf te likken. Ze waren zwijgend teruggereken, hand in hand, voor het huis van Anela had hij zich uitgerekt om haar te kussen, toen was ze uit de auto gestapt en hij keek hoe ze naar binnen ging terwijl ze naar hem zwaaide, hij zuchtte en beloofde zichzelf dat hij zou stoppen met drank en drugs.

Een maand later waren ze gaan samenwonen, het ging gemakkelijk, geen van beiden hadden ze het gevoel dat ze er te jong voor waren, Anela kwam steeds vaker bij hem slapen en toen op een ochtend was Davide van de nachtdienst teruggekomen en stond Anela op een stoel spin-

nenwebben weg te halen van de plafondbalken. Ze keken elkaar aan en glimlachten.

Jaren later, op een ochtend, was ze wakker geworden, de honden blaften hard in de tuin, ze was rustig de trap af gelopen, het gebeurde vaak dat ze iets hadden doodgemaakt en dat ze daarna ruzieden over wie het moest begraven; als dat gebeurde vond Anela 's ochtends altijd opgegraven aarde onder de hortensia's en vernielde planten. Ze deed de voordeur open en keek over het erf, de maan verlichtte de Volvo van Davide en de honden die rondsprongen om iets groots dat languit op het grind lag naast het geopende portier. Ze liep ernaartoe en duwde de honden weg, ze liet ze aan haar handen likken en duwde hun snuiten weg die aan de slapende Davide snuffelden, hij snurkte. Normaal gesproken reageerden ze niet op Anela's bevelen, het was alsof ze haar nog steeds niet erkenden als baasje, maar toen ze die nacht zei: in het hok, toen keken ze haar even aan en luisterden ze. Ze deed de hekken dicht en ging weer naar binnen zonder om te kijken naar Davide, hij bewoog zich nog steeds niet en ze liet hem daar gewoon liggen, voor het eerst.

Toen ze de volgende dag wakker werd lag hij naast haar in bed, snurkend, met zijn kleren nog aan. Davide werd rond de middag wakker, hij ging douchen zonder zich aan haar te vertonen, terwijl zij in de moestuin bezig was onkruid te wieden. Zonder een woord te zeggen kwam hij naar buiten in zijn werkkleren, en voor hij het

hek opendeed draaide hij zich om; zij had haar handschoenen uitgedaan, haar hoed afgezet, ze veegde het zweet van haar voorhoofd en keek hem aan. Geen van beiden zei iets, toen stapte Davide in zijn auto, keerde en ging naar zijn werk.

's Avonds kwam hij terug toen de zon al oranje achter de tarwevelden hing; zij zat een biertje te drinken op de schommel die hij voor haar had opgehangen aan de tak van de enorme spar, die er al god weet hoelang staat; ze had blote voeten en wiegde zachtjes heen en weer, de honden, die voor haar lagen, keken op, ze begonnen te kwispelen in het gras, zij zei blijf, en ze zakten weer neer. Davide stapte uit de Volvo, zij nam een lange teug bier, ze keek hoe hij met zijn handen achter zijn rug naar haar toe kwam lopen, voor haar neerknielde en haar een hortensia met blauwe bloemblaadjes gaf. Zij pakte de plant aan, snoof de geur op.

Ik hou van je, zei hij.

Ik ook van jou, antwoordde zij.

Nog steeds geknield boog hij zich naar voren en sloeg zijn armen om haar heen, hij legde zijn hoofd op haar schoot, en zij streelde het op het ritme van zijn snikken. Ze was bang dat hij haar ten huwelijk ging vragen.

Het zal nooit meer gebeuren, zei Davide, dat beloof ik je.

Twee weken later was Anela in de keuken, ze zat voor het raam, de hemel kolkte van de bliksem en het onweer, ze

luisterde naar een plaat en rookte een joint die Valerio een paar uur eerder voor haar had meegebracht, toen hij Davide was komen ophalen.

Ik maak me zorgen, had hij gezegd. Maak je niet druk, zo is hij nu eenmaal, had zij geantwoord. Toen kwam Davide de trap af, hij gaf haar een kus op haar voorhoofd en zei tegen Valerio kom, we gaan. Anela had hen de deur uit zien gaan en had hen door het raam horen ruziën over met wiens auto ze zouden gaan. Geen gezeik, had ze Valerio horen zeggen, ik rij; toen zag ze dat Davide naar hem toe liep en hem stevig omhelsde. Daar, leunend tegen het gesloten raam, achter de bloembakken waar het water uit stroomde, had ze zich een indringer gevoeld, alsof ze getuige was van een schouwspel dat ze niet helemaal wist te doorgronden, alsof haar aanwezigheid onderdeel was van een driehoek, het bovenste hoekpunt dat alleen nodig was om consistentie te verlenen aan datgene wat anders een oneindige rechte lijn zou zijn geweest, zo naar de afgrond.

Nu, net na middernacht, hadden ze haar gebeld vanuit het ziekenhuis. Voordat ze opnam had Anela de joint uitgedrukt in de kokosnootasbak, ze voelde zich overvallen, bang dat iemand haar had betrappt op blowen. Toen was ze opgestaan van de houten stoel met rieten zitting, ze had de oude jurk rechtgetrokken die ze alleen nog thuis droeg, ze had een haarlok weggeduwd achter haar oor dat een beetje van het hoofd af stond, had opgenomen en gezegd: hallo?

Ze had de eerste de beste kleren aangetrokken, buiten was de nacht donker, de regen had alles natgemaakt en de geur die opsteeg van het grind en de planten was lekker en rook naar zomer; ze had de honden horen janken, haar natte haren plakten aan haar gezicht, ze had haar voorhoofd op het stuur gelegd, ze haalde diep adem en zei toen: oké.

Onder het rijden moest ze zich goed concentreren, het regende hard en de koplampen schenen er amper doorheen, de witte strepen vervaagden in het hevige noodweer, onder het gedreun van de druppels die op de voorruit te pletter vielen, aan de horizon explodeerden de bliksemflitsen, ze was alleen. Bij het ziekenhuis had ze geparkeerd op de eerste vrije plek die ze zag, ver weg, ze was langzaam door de regen gelopen, alsof ze die niet voelde, alsof ze zwom in die onweersbui; ze was kletsnat naar binnen gegaan, had de vloer van de spoedeisende hulp natgemaakt, ze had haar haren uit haar gezicht gevergd, keek naar de verpleegster achter het glas van de receptie, naar haar verwarde gezicht; ze had uitgelegd wie ze was, voor wie ze kwam, ze was in huilen uitgebarsten. De verpleegster had haar laten plaatsnemen in een kamer-tje met een wit, schoon bed, Anela was erop gaan zitten, ze luisterde en gehoorzaamde de verpleegster die zei dat ze daar moest wachten. Ze was teruggekomen met een handdoek, een opgevouwen groen uniform in een plastic zak dat ze op het kussen had gelegd. Ze had gezegd: droog je af en kled je om. Anela had zich uitgekled, ze had

de doorweekte kleren met moeite losgekregen van haar huid, ze had ze op de grond laten vallen, had haar beha en onderbroek uitgedaan, had staan kijken naar de plas water die zich verspreidde onder die donkerpaarse vlek die haar rok was geweest, toen had ze zich afgedroogd en die handdoek stevig tegen haar gezicht geduwd, ze had de plastic zak opengescheurd en het uniform aangetrokken. Op de gang stond de verpleegster op haar te wachten, ze praatte met een collega, toen de deur openging draaiden ze zich om naar Anela die haar natte kleren tegen haar buik klemde, ze glimlachten naar haar, laat die maar hier liggen, zei de verpleegster, ze gaf haar een aai over haar wang, kom maar met mij mee. Onderweg door de gangen met tl-verlichting had de verpleegster de mensen die ze tegenkwam gegroet, dezelfde mensen die Anela vragend aankeken, ze keken naar haar uniform, haar roze muiltjes, haar natte haren die neervielen voor haar gezicht dat was getekend door het verdriet en de bezorgdheid. Ze waren omhooggegaan in een grote lift, zo een die voor het personeel is gereserveerd, ze waren een ambulanceteam tegengekomen dat haar had aangekeken zonder een woord te zeggen, er klonk het gepraat van de portofoons die ze bij zich droegen, het kabaal van het onweer gedempt door de dikke muren. De deuren openden zich met een geluidje, ze openden zich naar een gang, daarna naar een wachtkamer, de verpleegster had Anela aangekeken en een hand naar haar uitgestoken die zij had vastgepakt, toen had ze zich naar een stoel laten leiden voor een matglazen deur,

wacht hier even, had de verpleegster gezegd, toen had ze op een bel gedrukt en was de deur opengegaan. Ze was teruggekomen na enkele minuten die Anela eindeloos hadden geleken, ze had zich bijna overmand gevoeld door de eenzaamheid in die verlaten wachtkamer bij de automaten waaruit je snoep en snacks kon halen, ze was misselijk geworden, en kreeg heel veel zin om weg te rennen, heel veel zin om te slapen. De verpleegster knielde voor haar neer, nog altijd glimlachend, ze zei dat het goed ging met Davide, dat hij buiten levensgevaar was, dat zijzelf nu terug moest naar haar plek maar dat er zo meteen iemand zou komen om haar te informeren. Anela had bedankt tegen haar gezegd, toen was ze in huilen uitgebarsten met haar gezicht verborgen in haar handen.

Valerio was even later gekomen, hij hinkte een beetje, ze keken elkaar aan zonder iets te zeggen, hij was tegenover haar gaan zitten, op de grond, alsof hij niet te dicht bij haar durfde te zitten. Zij had hem iets willen vragen, hem willen vragen wat er was gebeurd, waarom hij hier tegenover haar zat en niet Davide; ze had aan Valerio willen vragen waarom hij niet in de gevangenis zat, of bij de carabinieri, waarom hij vrij kon rondlopen door die gangen. Ik heb niks gedronken, had hij gezegd, zij keek naar hem, zijn gezicht geknakt zoals ze zich ook het hare geknakt voorstelde, Valerio was altijd een mooie jongen geweest, maar op dat moment was hij dat niet meer, hij was iets anders. Ze vroeg of hij met haar mee wilde lopen naar de wc, hij zei natuurlijk, hij was opgestaan en had haar een

arm voorgehouden waaraan zij zich had vastgeklampt, ze hadden langzaam gelopen, het gevoel van eenzaamheid was verdwenen, Valerio's arm voelde stevig en veilig, ze had naar sporen van het ongeluk gezocht bij hem, die had ze niet gevonden. Wacht hier op me, zei ze voor de deur van de wc, en hij zei, met zijn rug tegen de muur leunend, tuurlijk. Ze was naar binnen gegaan, ze had de deur dichtgedaan en er met haar voorhoofd tegenaan gestaan, opnieuw overmand, ze had de deur weer opengedaan en had Valerio gevraagd om binnen te komen. Ik kan het niet alleen, zei ze. Hij was binnengekomen zonder een woord te zeggen, met zijn rug naar de spiegel, met zijn achterste tegen de wasbak terwijl zij in het hokje plaste, hij hoorde haar huilen, toen zag hij haar naar buiten komen, naar hem toe lopen; ze omhelsden elkaar, zij luisterde naar zijn bonzende hart, toen keek ze op naar hem, hij was verloren, ze streekte zijn gezicht en hij keek haar aan. In zijn ogen zag ze dezelfde pijn, dezelfde vragen: waarom is Davide niet op deze wc? Waarom lig ik niet in dat bed?

Ze kusten elkaar, hun tranen vermengend, en gingen toen weer naar de gang. In de wachtkamer waren ze naar hen op zoek, een jonge dokter wilde hen laten weten dat Davide was ontwaakt, als ze wilden konden ze even naar hem toe, een voor een, zei hij, en niet te lang.

Als eerste ging Anela naar binnen, Davide leek haar een piepkleine man, een miniatuurversie van degene die door haar huis rondliep, ze had het idee, toen ze hem daar in dat bed zag liggen, met dat verband over de helft van zijn ge-

zicht en dat ene oog wijd open op haar gericht, dat ze het geluid hoorde van een ketting die werd dichtgeklapt om haar enkel. Nu kun je nooit meer bij hem weggaan, zei ze bij zichzelf terwijl ze zich over dat oog vol tranen boog om hem te kussen. Toen ze de kamer uit kwam, nadat dezelfde dokter had gezegd we laten hem nu rusten, was Valerio er niet meer.

Anela hield van het litteken dat Davide op zijn gezicht had overgehouden aan het ongeluk, ze likte eraan tijdens het vrijen, dat deed ze die keren dat Davide niet zei dat ze zich moest omdraaien alsof hij zich schaamde om zich in de ogen te laten kijken, die keren dat hij niet te dronken of te stoned was om klaar te komen. Dat waren de keren dat ze dezelfde blik zag als op die zaterdag toen hij haar had meegenomen naar zee; op die momenten zag ze de kwetsbaarheid die ze had gezien op de bank bij haar thuis, dezelfde kwetsbaarheid waar ze verliefd op was geworden en die haar nu nog hier hield, verankerd aan die man die geen kinderen wilde. Ze was er heel vaak over begonnen en hij was altijd stellig geweest: nee, zei hij, geen kinderen, Anela, alsjeblieft. Elke keer ging zij naar een andere kamer, slikte haar teleurstelling weg en hilde zonder zich te laten zien of horen; dat had ze zichzelf opgelegd die avond in het ziekenhuis.

Na het ongeluk was Valerio naar de stad vertrokken en zij was alleen gebleven. Davide had nooit iets gezegd over die avond, over wat er was gebeurd, en zij had hem

vervloekt daarom, om zijn stilzwijgen, ze had zichzelf vervloekt omdat ze niet het lef had gehad om weg te gaan, omdat ze niet was gestopt met van hem te houden, omdat ze was gebleven, zichzelf aankijkend in de badkamerspiegel en zich voorhoudend dat zij uiteindelijk degene was die bleef.

STOF

Hij was acht jaar de eerste keer dat hij een hert had gezien, niet een ree, die had hij al weleens eerder gezien, en ook geen vrouwtjeshert, ook dat had hij al weleens gezien; hij was acht jaar toen hij voor het eerst een mannetjeshert zag.

Het was op kamp om zes uur 's ochtends, om zijn pols droeg hij zijn eerste Swatch, de wijzertjes gaven licht in het donker; in de slaapzaal strekten de eerste zonnestralen zich uit over de houten vloer. Hij was wakker en hij dacht dat hij de enige was, hij staarde naar de plafondbalken, bekeek ze in het halfdonker, zijn handen vervlochten tussen zijn hoofd en het kussen.

Toen hoorde hij Davide zachtjes bewegen. De begeleiders sliepen in een eenpersoonsbed, niet in een stapelbed